

گزارش خبری

دستگاه حفار مترو اصفهان باز هم منحرف شد

مترو دست از سر سی‌وسه پل بر نمی‌دارد

■ شرق: درست دو سال پیش و در اردیبهشت‌ماه سال ۸۸ بود که برای اولین بار خبر انحراف تونل مترو اصفهان منتشر شد و همه دوستداران میراث فرهنگی کشور و رسانه‌ها و مردم را به واکنش واداشت. دستگاه حفار مترو اصفهان در فاصله اندکی از یکی از زیباترین پل‌های تاریخی جهان منحرف شد و بقای آن را با خطر مواجه کرد. سسی و سه پل زیبا به خطر افتاده بود و همه نگران بودند. بار دیگر این دستگاه حفار زیر زمین شهر تاریخی اصفهان و باز هم در نزدیکی سی و سه پل از مسیر اصلی منحرف شد. به گزارش مهر، در حالی که انتشار خبر انحراف تونل مترو اصفهان در نزدیکی سسی و سه پل در سال ۸۸ ضعف فنی و مدیریتی را در سازمان قطار شهری شهرداری اصفهان آشکار ساخت، شنیده‌ها حاکی از انحراف مجدد تونل شرقی مترو اصفهان در رینگ‌های ابتدایی پس از آغاز کار مجدد است. انحراف جدید در ۲۶ اردیبهشت‌ماه سال‌جاری رخ داده و هم اکنون دستگاه حفار (TBM) در پیاده‌رو مقابل هتل سویت متوقف است. این انحراف در رینگ شماره ۲۷۶۰ رخ داده که باعث شده دستگاه حدود ۱۱ سانتیمتر منحرف شود که پس از آگاهی از این اتفاق تیم ناظر شرکت مشاور پیشنهاده می‌کند جکه‌هایی در دو طرف زده و سپس یکی از جکه‌ها برداشته شود تا فشار وارده TBM را به مکان اصلی باز گرداند و پیش‌بینی می‌شدد با این اقدام این فاصله به سه سانتیمتر کاهش یابد، حال آنکه فشار خاک باعث شد نتیجه‌ای برعکس پیش‌بینی‌ها به وجود آید و انحراف از ۱۱۰ میلیمتر به ۲۱۰ میلیمتر یا ۲۱ سانتیمتر افزایش یابد.

هرچند میزان انحراف فعلی (۱۱ سانتیمتر) در مقایسه با میزان انحراف سال ۸۸ که در اثر حفاری اشتباه ۴۰ متر انحرافی در حدود شش متر ایجاد شد ناچیز است ولی با توجه به تجربه اتفاق تلخ قبل رخداد آن غیرقابل توجیه است. در این خصوص یکی از اعضای شورای شهر اصفهان نیز گفت: این انحراف حدود ۲۵ سانتیمتر است که البته قابل جبران است. غلامرضا شیران ادامه داد: این انحراف در حد فاصله ایمنی جانبی تونل مترو بوده است که می‌توان این مشکل را مرتفع کرد. وی در ادامه سخنان خود تصریح کرد: می‌توان در سگمنت‌گذاری تونل مترو اصفهان این مشکل را حل و جبران کرد. شیران در ادامه سخنان خود تصریح کرد: در هر صورت این انحراف ایجاد شده از جانب دستگاه‌های نظارتی قابل قبول نیست. این انحراف در همان محور ی رخ داد که پیشتر نیز شاهد انحراف بودیم.

با این حال اسفندیار حیدری‌پور مدیر کل میراث‌فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری اصفهان در این‌باره در گفت‌وگو با وبسایت خبری سازمان میراث گفت: دستگاه حفاری تونل مترو اصفهان از محدوده و حریم آثار تاریخی خارج شده و خطری این میراث کهن را تهدید نمی‌کند. آنچه به اداره کل میراث‌فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری اصفهان مربوط می‌شود جلوگیری از هرگونه آسیب به بناها و آثار تاریخی است که خوشبختانه خطری آنها را تهدید نمی‌کند. سی و سه پل و مدرسه چهار باغ در حریم ساخت تونل مترو اصفهان قرار دارند اما براساس بررسی‌های انجام شده آسیبی متوجه آنها نیست. مدیرکل میراث‌فرهنگی اصفهان ادامه داد: این اداره کل حساسیت‌های خود را در حال حاضر متوجه بررسی لوزه‌های ناشی از حرکت قطار از داخل تونل کرده که ممکن است در آینده با آغاز کار مترو اصفهان آسیب‌رسان باشد. گروهی از کارشناسان برجسته مشغول انجام تحقیقاتی در این زمینه هستند که در صورت ایجاد مشکلاتی به واسطه لرزه‌های حرکت قطار در تونل، باید تمهیدات جدی اندیشیده شود. این مقام مسوول در ادامه اظهار داشت: به دلیل انحرافی که در روزهای قبل ایجاد شد، سازمان قطار شهری اصفهان هتل سویت را که در تونل مترو از زیر آن عبور می‌کند به مدت چند روز اجاره کرده و با تخلیه آن به طور کامل از بروز هرگونه مشکلی ناشی از ریزش تونل پیشگیری کرده است. این تونل ممکن است در مراحل ساخت بارها دچار انحراف شده باشد اما آن چیزی که اهمیت دارد جلوگیری از آسیب‌رسانی به میراث ارزشمند شهر اصفهان است. در همین حال رییس اسبق سازمان میراث فرهنگی اصفهان نیز در اظهارنظری نگران کننده گفت: بسیاری از زمین شناسان بر این باور هستند که احتمال نشست سی‌وسه پل وجود دارد. وی که در نشست تخصصی «مقایسه تطبیقی مرمت شهرهای تاریخی جهان با شهرهای تاریخی اسلامی» سخن می‌گفت در رابطه با دلایل نشست‌های اخیر زمین در حاشیه سی و سه پل افزود: وقتی قرار بود سی و سه پل در دوره صفوی ساخته شود، مسیر اصلی رودخانه مستقیم بود و دقیقاً در همین مکانی بود که اکنون نشست کرده است. سی و سه پل در بیرون از رودخانه ساخته شد و پس از آن مسیر رودخانه را تغییر می‌دهند، بنابراین اکنون گودترین قسمت زاینده‌رود دقیقاً در همین قسمتی است که مترو گذر کرده و بیشترین شن زاینده‌رود نیز در این نقطه است که می‌تواند نشست به این سبب باشد. منتظر در ادامه با اشاره به اینکه دو تونل مترو اصفهان هر کدام به قطر شش متر در عمق ۱۱ متری زمین گذر می‌کنند، گفت: در نهایت این عبور مترو می‌تواند باعث فشار زمین و شن در یک طرف دو تونل و خلاء شن در طرف دیگر باشد که این خلاء شن دقیقاً در نقطه‌ای است که شاهد نشست زمین هستیم و این موضوع می‌تواند در نهایت نشست سی و سه پل را به همراه داشته باشد. شن نیز همانند آب در جریان است و این تونل‌ها حالت یک سد را ایجاد کرده است.

بگویند کودکان شهر کاسه کاسه آب بیاورند تا شاید رود، زنده شود! بر این رود، وردی بخوانید تا جان بگیرد. رودی که این روزها ورد مرگ را هجی می‌کند. زنده‌رود، زنده بسود. زمانی که سوءمدیریت‌ها، کشمکش‌های استانی و خشکسالی‌های پیاپی نقاب حریر را از صورتش برنداشته بود تا به جای آن ترک‌های دهان گشاد را وقیحانه به یادگار بگذارد.

این روزها مردمکم شهر کور شده است. کورتر از چشم ابرهای خسیس و آسمان بخیل. همه چیز دست به دست هم داد تا این روزها اصفهان تیغ بگذارد روی رگ خود، قایق‌های حسرتش را پارو بزند و برود تا روزهای دور. آن روزها که زنده‌رود خاطره، ترمه دست بافتش بود.

آدم‌ها روی پل

مردم از روی پل که رد می‌شوند، صورت بر می‌گردانند از جای خالی‌ش شهر روحیه ندارد.

عکاس‌های دوره‌گرد دست و دل‌شان نمی‌رود به شاترهای قدیمی‌شان. شاترهایی که سال‌ها از آدم‌ها و آدم‌ها و آدم‌ها عکس گرفته و یادگار چند ساعت با زنده‌رود بودن را به آلبوم‌های خانوادگی هر استانی که بگویی صادر کرده است.

انگار آب یخ می‌ریزند روی تن مسافرانی که به اصفهان می‌آیند. انگار وقتی زنده‌رود نبود اردیبهشت در اصفهان ناتمام ماند. از اصفهان چه می‌ماند بدون این رود؟ فقط و فقط اردیبهشتی ناتمام.

انگار که یک جسد را روی زمین رها کرده‌اند و رفته‌اند. جسدی که هر کس از کنارش رد می‌شود، اندوه می‌گیرد. جسدی که برای همه آشناست و هر کس از آن خاطره‌ای دارد. این وضعیت نگران‌کننده در حالی است که رییس شورای اسلامی شهر اصفهان گفته است: برنامه مشخصی برای رفع مشکل زاینده‌رود در دست نیست.

عباس حاج‌رسولی‌ها اعلام کرده طی سال‌های گذشته دو میلیارد و ۲۰۰ میلیون مترمکعب از منابع آبی زاینده‌رود به مصرف رسیده است. وی ادامه داده است: اگر برنامه‌ای برای وضعیت فعلی زاینده‌رود وجود داشت، جای نگرانی نبود اما ناسف آنجاست که در این راستا طرح مشخصی وجود ندارد. در این‌باره گفت‌وگویی را با احمدرضا لاهیجان‌زاده، مدیرکل حفاظت از محیط‌زیست استان اصفهان ترتیب دادیم.

اثرات خشکی زاینده‌رود بر مسایل زیست‌محیطی استان چیست؟

بخشی از مسایل خشکسالی که خشکی زاینده‌رود هم از تبعات آن است، مسایل درون استانی است و بخشی از آنها نیز به دیگر استان‌ها مربوط می‌شود که ما در آنها دخیل نیستیم. به عنوان مثال می‌توان به پروژه‌های اشاره کرد که از قبل بوده و بر محیط‌زیست استان تاثیرگذار است.

مشکلاتی وجود دارد که ما معلول آنها هستیم؛ خشکسالی‌های پیاپی استان طی چهار سال گذشته نیز از جمله این موارد است. این خشکسالی اثرات متعددی را نیز بر دیگر بخش‌ها و مسایل زیست‌محیطی دارد؛ مثلاً تشدید غبار آلودگی استان و تشدید آلودگی

هوا. خشکی زاینده‌رود که یک اکوسیستم بسیار تاثیرگذار بر فلات مرکزی ایران است، مسایل عدیده منابع طبیعی را برای استان در پی خواهد داشت. با خشک شدن زاینده‌رود، کشاورزی در شرق اصفهان را از دست داده‌ایم که خود عاملی برای توسعه بیابان‌ها به سمت اصفهان خواهد بود. با آبیاری‌ای که در شرق اصفهان انجام می‌شدد، رطوبت نسبی ایجاد شده و کانون‌های گرد و غبار را مهار می‌کرد. در حال حاضر رطوبت خاک به شدت کاهش یافته و با کوچک‌ترین وزش باد، غبارها به سمت اصفهان می‌آیند و آلودگی هوا را تشدید می‌کنند. اکثریت این غبارها از دیگر کشورها وارد می‌شوند و چون اندازه آنها کمتر از ۱۰ میکرون است، به راحتی از طریق شش‌ها و بخش تنفسی وارد خون شده، تغلیظ خون و بیماری‌های قلبی و عروقی را منجر می‌شوند.

این وضعیت از چه زمانی برای شما به عنوان متولی محیط‌زیست استان قابل پیش‌بینی بود؟

از سال ۸۶ هشدارهایی داده بودیم. از همان زمان هم تصمیم گرفته شد اعتباراتی که به صورت ویژه برای موضوع خشکسالی اختصاص داده می‌شود، صرف امور زیربنایی مقابله با خشکسالی شود نه صرف تسکین‌های مقطعی، یعنی مثلاً اعتبارات صرف پرداخت خسارت به کشاورزان و عشاير نشود چون سال بعد نیز دوباره همین مشکل وجود خواهد داشت. تمرکز استان روی مباحثی مانند تغییر الگوی آبیاری و استفاده از سیستم‌های نوین آبیاری قرار گرفت که موفق هم بود. بازدهی از حدود ۲۵ درصد به بیش از ۶۰ درصد رسید و صرفه‌جویی‌های خوبی در آبیاری اراضی استان صورت گرفت. اعتباراتی برای طرح‌های آبخیزداری و مهار آب در نظر گرفته شد. اما این اقدامات درون استانی و بخشی از ماجرا بود.

چقدر از وضعیت موجود را ناشی از سوءمدیریت‌هایم‌دانید؟

اگر مدیریت حوزه آب زاینده‌رود یکپارچه بود، می‌توانستیم به بحث مدیریت نقد وارد کنیم. اما بیش از چهار سال است که مدیریت زاینده‌رود دو پارچه شده؛ استان چهارمحال و بختیاری مستقل عمل می‌کند، ما هم جدا و چون ما پایین‌دست هستیم، نتوانستیم برنامه‌ریزی منسجمی داشته باشیم. برنامه‌ریزی‌های مدیریتی متأثر از استان بالادست ماست. این موضوع باید به سرعت در وزارت نیرو حل شود، این امر به شدت مورد تاکید ما قرار دارد. تا زمانی که مدیریت یکپارچه نباشد ما اینجا تلاش می‌کنیم، با هزینه هنگفت و اصلاح الگوهای آبیاری را انجام دهیم. از طرف دیگر استان چهارمحال و بختیاری پمپ‌های آب را روی رودخانه می‌گذارد و مجوز واحدهای پرورش ماهی صادر می‌کند. بر اساس آمار موجود طی چهار سال گذشته، خشکسالی بیش

سرزمین



عکاس:حامد جم

مدیرکل محیط‌زیست استان اصفهان در گفت‌وگو با «شرق»

خشکی زاینده‌رود، آلودگی هوا را تشدید کرده است

نقیشه قانین/ اصفهان

از ۲/۵ میلیارد مترمکعب از آورد رودخانه کاسته است، یعنی چیزی حدود ۷۰درصد آورد رودخانه کم شده و این رقم بالایی است. هرچقدر هم اعمال مدیریت کنیم، در نهایت بخشی از حقایقه‌ها باید حذف شود. **ما این همه نمی‌توان همه مشکلات را به گردن خشکسالی انداخت.** تاخیر طولانی مدتی که در اجرای پروژه‌هایی مانند تونل کوهرنگ یا بهشت‌آباد وجود داشت، به این مشکلات دامن زد و حتی اکنون پس از گذشت سال‌ها اجرای این پروژه‌ها نیز با تردیدهایی روبه‌روست. به خصوص پروژه بهشت‌آباد که وزارت نیرو هم روی آن اما و اگرهایی دارد. در این مورد وزارت نیرو و هم مشکلی را حل نکرد. پس در بحث یکپارچه کردن مدیریت زاینده‌رود هم تضمینی برای حل مشکل توسط وزارت وجود ندارد. کما اینکه چهار سال است این اتفاق نیفتاده. پس قبول دارید که سوءمدیریت هم عامل مهمی بوده است؟

بله. بخشی از آن هم به مجوزهایی که صادر شده، برمی‌گردد. بارگذاری‌هایی که روی رودخانه انجام می‌شود، متناسب با صنایع نیست؛ یعنی مهم‌ترین منبع تامین آب استان که شاهرگ اقتصادی استان است و به نوعی اقتصاد مرکز کشور را تحت‌تاثیر دارد، متناسب با توازنش مورد بهره‌برداری قرار نمی‌گیرد. پروژه آمایش سرزمین توسط معاونت برنامه‌ریزی استانداری به سرعت باید نهایی و سهم بارگذاری‌ها در این حوزه مشخص شود. نباید اجازه داد که بیش از این بارگذاری صنعت، جمعیت و کشاورزی در این حوزه صورت گیرد. از طرف دیگر باید خشکسالی را به عنوان یک واقعیت بپذیریم. دیگر نباید منتظر باران‌هایی مانند دهه‌های گذشته باشیم. از طرف دیگر یک سری تصمیم‌گیری‌ها ملی است.

وزارت نیرو هم ناچار است مسایل همه استان‌ها را ببیند. در موضوع انتقال آب از سرشاخه‌ها نیز اگر تونل کوهرنگ افتتاح شود امکان بهره‌برداری ۶۰ میلیون مترمکبی می‌آورد، با احداث سد تا ۲۰۰ میلیون مترمکعب هم می‌رسد اما این کافی نیست. **ببینید این مسایل برای همه استان‌ها هست.** به قول خود شما باید واقعیت خشکسالی را بپذیرفت، اینکه استان اصفهان از ابتدا استان خشکی بوده است را هم باید بپذیرفت. مساله خشکسالی در شرایط یکسان برای استان‌های دیگر هم اتفاق می‌افتد. اگر مدیریت بهتری صورت می‌گرفت چقدر موفق‌تر بودیم؟

ببینید این مسایل برای همه استان‌ها هست. به قول خود شما باید واقعیت خشکسالی را بپذیرفت، اینکه استان اصفهان از ابتدا استان خشکی بوده است را هم باید بپذیرفت. مساله خشکسالی در شرایط یکسان برای استان‌های دیگر هم اتفاق می‌افتد. اگر مدیریت بهتری صورت می‌گرفت چقدر موفق‌تر بودیم؟ شاید می‌توانستیم به ۱۰ درصد بهتر از این وضعیت برسیم. فکر می‌کنم استان همه نخبگانی که برای حل این مشکل لازم دارد را جمع کرده است. اما وقتی حجم آب پشت سد به ۳۱۰ میلیون مترمکعب می‌رسد، هیچ مدیریتی این خطر را نمی‌پذیرد که به امید اینکه باران می‌آید، آب را مثلاً برای کشت پاییزه

رها کند. ما همین الان نگران این هستیم که آب کافی به نیروگاه‌ها نرسد و تمام صنایع استان و برق چند استان دیگر هم قطع شود. در دوره استاندارد قبلی بیش از ۵۶ جلسه تشکیل شد اما هوشناسی همین امسال اعلام کرده است استان تا پاییز هم بارندگی ندارد. **اما استان چهارمحال و بختیاری به اندازه ما محتاط عمل نکرد:** اعتبارات بهتری برای خشکسالی گرفت، موضوع را رسانه‌ای کرد و موفق‌تر هم بود. اگر استان اصفهان و مدیران موضع محکم‌تری می‌گرفتند اتفاقات بهتری نمی‌افتاد؟

محیط‌زیست کاری به مسایل جغرافیای سیاسی ندارد. از نظر ما موضوع یکپارچه است. اما هر چقدر برطرف کردن موضوعات با تنش کمتری همراه باشد، بهتر است.

حتی معتقدید در بحث یکپارچه کردن مدیریت زاینده‌رود و رفع تبعیض استانی هم باید بدون تنش و به همین شیوه محتاطانه به کار ادامه داد؟ چهار سال است این موضوع در وزارت نیرو مطرح است و حل نشده. این موضوع برای طرح به کمیسیون زیربنایی رفته و آنجا هم هر استانی وضعیت خود را برای رسیدگی بحرانی می‌داند. استان در تلاش حل موضوع است. تمام نمایندگان مصر هستند.

اما در خصوص مشکلاتی که برای مردم عادی هست نمی‌توان چنین جوابی داد. مردم نمی‌توانند منتظر رای کمیسیون‌ها بمانند یا اینکه نمی‌شود به آنها گفت ۵۶ جلسه تشکیل شده. نتیجه چه بوده؟ این برای مردم اهمیت دارد. به غیر از مشکل کشاورزان شرق اصفهان مشکل خاصی برای مردم به وجود نیامده است.

اما خود شما گفتید که مشکلات سلامت جسمی، افزایش بیماری‌ها و آلودگی هوا در اثر این خشکسالی به وجود آمده است.

خشکی زاینده‌رود و خشکسالی باعث تشدید آلودگی هوا شده، درست است. اما این یکی از عوامل است. ما از بالا به قضیه نگاه می‌کنیم. بر اساس وظایف قانونی، سازمان محیط‌زیست وظیفه اطلاع‌رسانی و تذکر را دارد. جایی که کوتاهی شد باید ورود پیدا کند. ما در تمام حوزه‌های مدیریت آب به جد ورود کردیم، به عنوان یک تکلیف، تغییر الگوی آبیاری را به سازمان جهاد کشاورزی اعلام کردیم که نتیجه هم داد. حقایه تالاب گاوخونی را مورد مطالعه قرار داده‌ایم و به عنوان تکلیف اعلام کرده‌ایم و در پروژه‌های انتقال آب بهشت‌آباد، خدنگستان و گلاب مشاور ملزم به رعایت حقایه تالاب شده اما از مردم هم تقاضایی داریم. سرانه مصرف آب در استان ۲۱۰ مترمکعب در سال و در شهر اصفهان سالانه ۲۵۰ مترمکعب است که بسیار بالاست. هدفمندسازی یارانه‌ها هم تنها هشت درصد از این مصرف را کاهش داده است. پس باید به دنبال الگوهای تغییر مصرف به صورت اساسی بود. تنها در این صورت است که می‌توان وضعیت امیدوار کننده‌ای داشت.

گزارش خبری

کمتر از ۶ درصد آثار تاریخی کشور حریم مصوب دارند

■ خبرگزاری میراث‌فرهنگی: در میان آثار تاریخی که با شماره یک تا هزار در فهرست میراث‌فرهنگی ثبت شده‌اند، ۳۷۵ اثر حریم مصوب و ضوابط مشخص دارند، در مقابل از شش هزار اثر متاخر ثبت‌شده در فهرست میراث‌فرهنگی، تنها یک اثر تعیین حریم شده است. یک کارشناس ارشد میراث فرهنگی، دلیل عقب‌افتادگی در تعیین حریم را تنها کاهلی مدیران میراث فرهنگی کشور می‌داند. از مجموع قریب به ۳۰ هزار اثر تاریخی ثبت شده در فهرست میراث ملی کشور از سال ۱۳۱۰ تا ۱۳۸۹ تنها هزار و ۶۵۰ اثر تعیین حریم شده است، این درحالی است که کارشناسان میراث فرهنگی برای عقیده‌اند که در دهه ۸۰ آثار تاریخی کشور بزرگ‌ترین لطمه را از عدم تصویب حرایم دیده‌اند. طی پنج سال گذشته یعنی حداقل سال‌های ۸۴ تا ۸۹، ۱۵ هزار اثر تاریخی در فهرست میراث‌فرهنگی به ثبت رسید که در طول همین مدت تنها برای ۵۲۰ اثر حریم تعیین شده و عمده این تعیین حریم‌ها هم مربوط به آثار از پیش ثبت شده است.

گفتنی است، از میان قریب به ۱۵ هزار اثر به ثبت رسیده در این دوره، تنها یکصد اثر تعیین حریم شده است. یک کارشناس ارشد میراث فرهنگی کشور با انتقاد شدید از کم‌کاری سازمان میراث فرهنگی در تعیین حرایم آثار تاریخی معتقد است، عقب‌ماندگی ما در تعیین حرایم آثار تاریخی دلیلی جز تنبلی و کاهلی مدیران میراث فرهنگی کشور ندارد. محمدحسن مجبعلی گفت: «با وجود اینکه تعیین حریم برای آثار تاریخی بسیار مهم است در این حوزه بسیار عقب هستیم و دلیل این عقب‌افتادگی هم تنها کاهلی و تنبلی و اهمیت ندادن به این موضوع است.»

مجبعلی معتقد است، در دوره‌های گذشته مدیریت میراث فرهنگی حساس‌تر و دقیق‌تر به این موضوعات نگرسته است. طبق یک آمار کلی در سال ۱۳۷۸ تعداد آثار ثبتی دو هزار و ۵۸۱ اثر است که از این تعداد ۴۲۷ اثر دارای حریم مصوب هستند، یا به عبارتی درصد حرایم مصوب نسبت به آثار ثبت شده در آن سال ۱۶/۵۴ درصد بود که در سال‌های بعد با رشد سرعت ثبت و کم کاری در تعیین حریم این درصد به شدت کاهش پیدا کرد. چنانکه در سال ۸۴ تا ۱۵ هزار ۲۸۲ اثر ثبتی و هزار و ۲۴۱ حریم مصوب به ۸۰۷ درصد رسید و هم اکنون، درصد حرایم مصوب نسبت به آثار ثبتی به ۶/۲۳ درصد رسیده است.

مجبعلی از مدیران سابق میراث فرهنگی کشور با ابراز تاسف از تقلیل درصد حرایم مصوب نسبت به حجم آثار تاریخی ثبت شده، گفت: «تعیین حریم جنبه حفاظتی دارد بدین معنا که حریم مصوب ضوابطی را درپی دارد که اجازه نمی‌دهد حواشی اطراف اثر به اثر تثر بزند.» وی با ذکر مثالی افزود: «هنگامی که برای یک اثر حریم تعیین نشود، در کنار آن حتی پادگان هم که در زمان جنگ مورد تهاجم دشمن است، ساخته می‌شود و اثر را در معرض نابودی قرار می‌دهد.» مجبعلی اظهار داشت: «در تعیین حریم و ضابطه برای آن و هم طراحی داخل آن برعهده سازمان میراث فرهنگی است.» وی با انتقاد از پیامدهای منفی عدم تعیین حریم برای آثار تاریخی گفت: «نتیجه عدم تعیین حریم برای آثار تاریخی به وضوح در کنار این آثار قابل مشاهده است، چنانکه حتی در حریم درج که آثار تاریخی برج ساخته شده و اتواین کشیده‌اند و خود اثر در میان سازه‌های جدید در حال نابودی است. به عنوان مثال میدان فردوسی نه تنها به عنوان یک میدان تاریخی بلکه به عنوان نماد فردوسی در تهران شناخته می‌شود اما در کنار میدان برج ساخته شده و مجسمه و میدان آن؛ در کنار این برج حقیر شده‌اند. این اتفاق از پیامدهای عدم تعیین حریم است که البته این مورد از پیش یافتله‌ترین مورد‌هاست. نمونه‌هایی داریم که در کنار آثاری خاص مثل مسجد جامع برج می‌سازند و اتواین می‌کنند که همه به دلیل عدم تعیین حریم است.» وی با اشاره به اینکه در تعیین حریم بسیار عقب هستیم، تاکید کرد: آثار جدیدی که ثبت می‌شوند، ضوابط حریم ندارند و تنها ضوابط عرصه آنها ابلاغ می‌شود، بنابراین هر سازمانی به‌راحتی در کنار آثار تاریخی بدون ضابطه حریم، عملیات عمرانی انجام می‌دهد.

به عنوان نمونه از نتایج مصوب قانون میراث‌فرهنگی در مدت ۷۰ سال، ۱۹۶ اثر در استان تهران به فهرست میراث‌ملی اضافه شدند و حدود ۱۵ درصد آن تعیین حریم شد. در مقابل از سال ۸۰ تاکنون ۷۰۰ اثر در فهرست میراث‌فرهنگی تهران به ثبت رسیده که از این میان فقط ۱۱ اثر که کمتر از دو درصد آثار ثبتی را تشکیل می‌دهند، حریم مصوب دارند. همچنین در میان قریب به دو هزار اثر ثبتی استان کرمانشاه تنها ۸۰ اثر تعیین حریم شده‌اند که ثبت همه این حرایم نیز به دو اوایل دهه ۸۰ و پیش از آن برمی‌گردد. طی پنج، شش سال گذشته حتی یک اثر تاریخی ثبت‌شده در استان کرمانشاه تعیین حریم نشده است. خوزستان نیز با وجود آنکه آثار باارزشی مانند چغازنبیل و سازه‌های آبی و شوشتر و شهرهای معتبری مثل جندی‌شاپور، ایوان کرخه و هرمز اردشیر را در خود جای داده اما از بین حدود ۸۰۰ اثر ثبتی استان تنها کمی بیشتر از انگشتان دست، تعیین حریم شده‌اند.